PADÁČEK

OBČASNÍK KLUBU VOJENSKÝCH VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ PRAHA

Ročník 14 - Číslo 40 **Vyšlo v říjnu 2021**

Obsah: VČS KVVV PRAHA, Skákající dědek Evžen Křížek, Pochod Po stopách 22. výsadkové brigády, Pamětní deska pro Jiřího Schamse, Setkání modrých baretů, Skákali jsme v Československu, Plán akcí , Akce, kterých jsme se zúčastnili, Museli jsme se rozloučit.

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE KVVV PRAHA

Dne 12. června 2021 proběhla ve velkém zasedacím sále ČsOL, pražského hotelu Legie několikrát odložená Výroční členská schůze KVVV Praha.

VČS zahájil již tradičně předseda Klubu kol. Pavel Gavlas, který v úvodu přivítal zúčastněné členy a také hosty z KVVV Chrudim kol. Davida Jarého a zástupce aeroklubu Hořovice Milana Fuhrmanna.
Po minutě ticha a vzpomínce na naše kolegy se ujal řízení schůze kol. Pavel Břeský, který všechny přítomné informoval o tom, že tato schůze je volební. Po nezbytných organizačních pokynech spojených s volbami byla přečtena Zpráva o činnosti. Přestože rok 2020 i rok 2021 jsou poznamenány pandemií covidu 19, tak členové KVVV Praha nezaháleli, zúčastnili se mnoha akcí, mezi kterými mohu zmínit setkání v Prostějově, akci Brdy, nebo sportovní seskoky na letišti v Hořovicích či Kolíně. Přesto se několik akcí nepovedlo, díky již zmíněné pandemii, uskutečnit. Byla to například akce Ještěd 2020 – přestože byla přihlášena dvacítka členů, výcvik

střeleckého družstva, a nebo vzpomínka na gen. Palečka. Pandemií byla poznamenána i činnost výboru, kdy jsme se nemohli sházet v naší klubovně v kasárnách Ruzyně, proto se výbor scházel s využitím elektronických médií – na Skypu. Z činnosti výboru pak můžeme také zmínit zajištění výroby baretových i klopových odznaků, zadání výroby khaki triček s potiskem aj.

Dalším bodem programu bylo ocenění jubilantů a zasloužilých členů.

Za dlouholetou aktivní práci pro Klub, a při příležitosti významného jubilea, se výbor rozhodl ocenit:

Pamětní plaketou ve skle: kol. Miloslava Juříčka

Pamětní medailí KVVV Praha

Zlatou: kol. Pavla Krajčoviče a kol. Dagu Minkevitzovou

Stříbrnou: kol. Milenu Černou, kol. Bořka Vejvaru, kol. Quida Quiqereze a kol. Františka Golda

Bronzovou: kol. Evžena Křížka, kol. Pavla Priečinského a kol. Václava Bálka

Kol. Milanovi Krejzovi – za vynikající práci ve výsadkovém veteránském hnutí, na návrh KVVV Praha, udělil Klub

výsadkových veteránů Prostějov medaili „Za zásluhy“ o rozvoj veteránského hnutí výsadkářů.
Za dlouholetou obětavou práci ve výboru Klubu a neocenitelný přínos ve prospěch klubové činnosti, výbor rozhodl udělit zlatou pamětní medaili KVVV Praha a děkovný list kol. Janu Čejkovi a kol. Drahoňovi Tvrzovi, členům Výkonného výboru Klubu, kteří pro další období již nekandidují.
Výbor rovněž oceňuje přínos kol. Kořízka pro činnost Klubu, člena kontrolní komise, který pro další období také nekandiduje a uděluje mu stříbrnou pamětní medaili KVVV Praha a děkovný list.

Jedním z posledních bodů programu bylo vystoupení hostů, kdy nás kol. David Jarý pozdravil jménem KVVV Chrudim a pozval na srpnové slavnosti na letiště Chrudim.
Poté následovala volba nového výboru KVVV Praha pro období 2021 – 2025. Do nového výboru byli členskou základnou zvoleni:
Předseda Klubu: kol. Pavel Gavlas
Místopředseda Klubu: kol. Pavel Břeský
Členové Výkonného výboru: kol. Stanislav Lacina, Milan Krejza, Karmela Štrajtová, Miloš Semorád, Libor Plachký, Jaroslav Veselý a David Vratislavský
Předseda Kontrolní komise: kol. Radana Šmídová

Členové Kontrolní komise: kol. Jindřiška Tvrzová a Ivana Kubátová
K dnešnímu dni má náš klub 62 členů, včetně pěti čestných členů a novodobých válečných veteránů, dva čestné členy – seniory.

SKÁKAJÍCÍ DĚDEK - EVŽEN KŘÍŽEK

Mnozí z našich členů ví, že v současné době máme v našem klubu ještě několik aktivních parašutistů, jedním z nich je nezmar Evžen Křížek, který krátce říká:

„Na čtvrtém závodu českého poháru na přesnost přistání v Jindřichově Hradci (XXII. Ročníku) jsem reprezentoval KVVV Praha. Po vylosování jsme měli startovní číslo 1: 1a Benda Daniel, 1b Seebacher Mario, 1c Schopf Alexander a moje maličkost 1d Křížek Evžen. Skákalo se z AN-2 OK-UIA za krásného slunečného počasí s teplotou přes +30°C a se závany termiky na hranici do 7m/s. V konečném pořadí ve družstvech jsme mohli - při troše štěstí - skončit lépe, i tak jsme si užili.

Výsledky: 1. Domácí 39cm, 2. Labutě 114cm, 4. Lípa 135cm a náš hvězdný tým na bramborách 4. místo a rovných 200cm.
Za letošní rok mám prozatím 24 seskoků tréninkových, soutěžních a propagačních. Tak držte oba palce, abych zdárně ukončil sportovní para-sezónu v barvách klubu KVVV Praha.“ ***E. Křížek***

V příštím čísle Padáčku se můžeme těšit na další Evženovo vyprávění.

POCHOD PO STOPÁCH 22. VÝSADKOVÉ BRIGÁDY

Letošní ročník byl pro většinu účastníků významný tím, že se konal po roční odmlce, tedy po dvou letech. Důvodem však nebyla jen „covidová patálie“, ale především rekonstrukce ubytovacích prostor základny VVP Hamry. Současný stav po

rekonstrukci ocenili především ti, kteří přijeli o den dříve a zapíjeli setkání se svými druhy ještě před pochodem a následně i ti co pochod absolvovali a chtěli v družné náladě zůstat dále a až do neděle.

Můj první „pochod“ jsem absolvoval v roce 2015 a jednalo se tehdy již o třetí ročník. Pochod píši v uvozovkách, neb jsem jej ještě nikdy nešel, ale již po šesté běžel. Původně jsem hledal nějakou aktivitu pro svého bratra, který byl tehdy ve svých 49 letech tři roky po mozkové mrtvici a vyhovující byla pro něj tehdejší trasa o délce pouhých 10 km a určená pro děti a nadšence starší 50 let. Proto jsem od pořadatelů žádal o souhlas, aby se bratr mohl účastnit, byť nedovršil požadovanou věkovou hranici v době konání pochodu. Souhlas byl, a tak jsme se s bráchou ocitli bok po boku na startu.

Po nezbytném úvodním ceremoniálu bylo odstartováno a had pochodníků se začal sunout stejným směrem pro obě trasy. Bráchovi tempo vyhovovalo, poněvadž sám o holi stačil veteránům v požehnaném důchodovém věku. Já jsem však na hrotu masy pochodníků zahlédl skupinku, která se dala do rychlejšího pohybu a od velké skupiny se ještě před zanořením do lesa odtrhla. S bratrem jsem se rozloučil s tím, že se sejdeme v cíli a dáme kýžené pivko. Rychlá chůze však nestačila, a tak jsem přešel do mírného klusu. Vybaven klasickými bavlněnými kapsáči a bavlněným trikem s trekovou obuví jsem začal zrychlovat a v lese jsem viděl první „záda“ běžců. Tam jsem tehdy poprvé pomyslel na bráchu a rodiče s kočárky, poněvadž bylo nutné ve svahu po vrstevnici překonávat větve a občas padlý strom. Do cíle jsem dorazil po nějakých třech hodinách plus nějaké minuty s křečemi v nohou, ale i s uspokojením. Po načerpání dvou piv do svých žíznivých útrob jsem se vydal

bráchovi naproti i s kelímkem na posilněnou. Kilometr od cíle, bohužel pod kopcem, jsme se setkali, došlo na posilnění a závěrečný výstup, pro mě opět s vydatnými křečemi. To byl můj první ročník.

Letošní 8. ročník pochodu nabízel tradičně dvě trasy, a to v délce 15 km pro děti a opravdové veterány, tedy nad 55 let a 30 až 35 km pro ostatní. Oproti mému prvnímu běhu bylo změnou to, že po mém boku běžela partnerka a také to, že jsem byl čerstvý padesátník, což jsem pocítil především v cíli. Partnerku jsem na tuto událost nalákal pod záminkou, že se o

žádný závod nejedná a kdykoliv můžeme přejít v chůzi. Po startu se tempa ujali trénovaní chrti a mladší závodníci. Minimálně dva kilometry jsme běželi na chvostu a pak jsme se začali přibližovat na špici. Během finálních cca 32,5 km jsme prožili sinusoidy návalu euforie, ale i vypětí. Byť jsme mohli přejít kdykoliv do chůze, neučinili jsme tak. Jen při větších stoupáních jsme běh zaměnili za rychlejší chůzi a do cíle dorazili v křečích unaveni, ale šťastni. Partnerka dokonce získala ocenění v ženské kategorii, poněvadž ze čtyř žen byla v tomto „nezávodě“ první.

Pochod po stopách 22. výsadkové brigády je tedy nejen jedinečnou příležitostí, jak radostně zničit své tělo, ale i potkat kamarády z vojny, mise či případně z KVVV. Pokud to tělo

dovolí, budu se těšit na další ročníky. Každý rok si po „pochodu“ říkám, že začnu trénovat, ale pokaždé to odkládám až na konec června, kdy se koná samotná akce. Nicméně, zatím jsem všechny přežil, tak snad doběhnu do cíle živý a zdravý i v dalších letech. ***David Vratislavský***

PAMĚTNÍ DESKA PRO JIŘÍHO „REGI“ SCHAMSE

Redakcí padáčku jsme byli požádáni, abychom napsali příspěvek o odhalení pamětní desky válečného veterána Jiřího „REGI“ Schamse, a proč jsme jako první desku realizovali právě Jirkovu.

Nejdříve představím naši spolek: Jak jsme vznikli? Je to vlastně o fungování veteránských organizací v naší republice. Kdysi, jako válečný veterán, i když nemám rád členství v čemkoliv, jsem se stal členem SVV ČR, které má, což je zvláštní, stejného předsedu jako ČSOL. V roce 2010 jsem byl s kamarády z misí poprvé pozvaný na akci konanou na Ministerstvu obrany, kde byl čtený seznam vojáků padlých v misích, a dost jich v něm chybělo. My jsme jej doplnili a později vyvěsili na stránky SVV ČR. Na této akci to nebylo všechno. Maminka jednoho válečného veterána přivezla jednoho z nás na vozíku, a to jsem po letech poprvé uviděl Jirku Schamse. Byl jsem zaskočený, že ho vidím a teprve mi vše došlo až druhý den. Později jsem si sehnal kontakt na Jirkovu sestru Petru, ta nás rychle spojila, začali jsme se nepravidelně setkávat a dozvídali se další části neuvěřitelného příběhu o tom, co si prožili a prožívají, i o zneužití Jirkovy přezdívky.

Vzhledem k tomu, že se další veteráni kolem nás, s kterými se známe od prvních dnů v armádě, podílejí na vzniku a činnosti Spolku pro vojenské pietní místa, tak jsme pořád hloubali nad tím, že u nás nemají bohužel vojáci a dnes i vojákyně padlí na misích nebo zemřelí na následky zranění z misích žádné pamětní místo, vojenský hřbitov a pamětní desky (v té době byla jenom jedna v Hodoníně - Luďka Zemana, dnes má i Milan Štěrba). Jediné, co bylo a je jsou štítky se jmény padlých v památníku na Vítkově. Tak jsem toto začal opakovaně vznášet na schůzích veteránů i jinde, ale vždy jsme byli odkázáni na ty štítky, že to stačí.... Navíc v současné době je toto místo přístupné pouze při akcích konaných o státních svátcích, a to i pro příbuzné padlých. V lednu 2015 Jirka zemřel a zase se nic nedělo. Ještě chvilku jsme se nad tímto stavem rozčilovali, ale už to chtělo vlastní cestu. A tak vzniknul Spolek na podporu válečných veteránů, z.s.

A potom jsem se o tomto pobavil s naší dnešní místopředsedkyní, (názvy funkcí jsou jen pro úřady, u nás si na to nehrajeme) Janou Horákovou, která neměla kromě strýce nic společného s armádou a podle přísloví „Za vším hledej ženu“, řekla, že když s tím něco chci dělat, tak, že jde do toho se mnou, a dva - jak známo z armády - už jsou tým. Další, kdo přibyl, byl expolicista Mirek Jankiel z Ostravy, který bohužel loni zemřel. Nechtěli jsme kopírovat činnost dalších spolků a sdružení, přetahovat si členy, dublovat členy, řešit stále stanovy a příspěvky, dotace, zapojovat se do zbytečných sporů atd. Chtěli jsme vlastní cestu. Provedli jsme průzkum u nás a hlavně i v zahraničí, kde je mnohem větší tradice této činnosti. Nejvíc ve Velké Británii, USA a Polsku. Tam jsme si vzali inspiraci s některými činnostmi a zaujal nás exSEAL Brandon Webb, se

svým „RED CIRCLE“, přímá akce, konkrétní činnost, rychlá reakce, minimální administrativa. U nás to dělají v Prostějově (ex 601. skss a 102. pzpr) a pár dalších, jako Tomáš Sláma s Muži plk. Moravce. Jako první cíl naší činnosti po registraci jsme si stanovili, že zhotovíme každému vojákovi i vojákyni, kteří padli na misi, pamětní desku. Hlavním důvodem bylo, aby jejich rodiny, blízcí i kamarádi, měli další připomínku, že se na ně nezapomíná a nemuseli poslouchat jen negativní komentáře některých lidí. Jsme vojáci, do akcí chodíme na rozkaz a na základě mandátu vlády a parlamentu. Někteří z nás se už nikdy nevrátí, ale rodiny, blízcí a kamarádi si takovouto připomínku zaslouží. Na zhotovení pamětních desek je potřeba získat finance, navíc u nás není ke koupi, až na výjimky, dostatek předmětů spojených s veteránskou tématikou – na rozdíl od zahraničí. Nepobíráme ani žádné dotace, a tak jsme se s některými dalšími spolky dohodli, že si nebudeme navzájem konkurovat. Vymysleli jsme si vlastní nabídku a s její realizací pomohli hlavně čeští výrobci, na čemž si zakládáme. Tímto jim děkujeme za spolupráci a důvěru. Všechny finance z prodeje jdou na konkrétní akce, nic si nenecháváme pro nás. Pro prodej jsme si zřídili dobročinný obchod na

naší internetové stránce, která je propojená s Facebookovou stránkou a děkujeme všem, kteří zakoupením předmětů přispěli na naši činnost. Samozřejmě pro stránky, činnost a dnes i komunikaci se zahraničními veterány a spolky, jsme potřebovali krátký a jasný název, tak jsme za název Spolek na podporu válečných veteránů z.s., doplnili CZFORCES.

Z prodeje předmětů (zatím se jedná o nevelký příjem), jsme zaplatili první desku. Finance zároveň používáme k připojení ke sbírkám, k pomoci konkrétním veteránům nebo pozůstalým, případně i pro příslušníky ozbrojených a bezpečnostních složek, kteří zemřeli, nebo byli zraněni v souvislosti s výkonem služby. Jedná se o podporu v řádech tisíců korun, z našeho transparentního účtu. Informace o těchto případech získáváme od známých z armády, složek z veteránských fór, médií nebo se na nás obrací jejich okolí. Po odhalení pamětní desky využijeme získané finanční prostředky na odhalení dalších pamětních desek. Naše činnost se neustále zvyšuje, vše děláme po službě a mimo pracovní dobu – ve svém volném čase. V současné době máme spolehlivý tým složený z našich kamarádů z armády, aktivních záloh, bezpečnostních složek ale i z civilního sektoru. Setkáváme se podle potřeby, neschůzujeme a raději věci probereme na střelnici, při dobrém jídle a pití nebo při pohybu. Dnes už nemusíme vysvětlovat, kdo jsme a co chceme, postupně naplňujeme svoje cíle, týkající se nejen misí, ale i připomínání vojenské historie, píšeme články z misí (časem snad něco víc), hlavně pro Armyweb, občas poskytujeme rozhovory. V budoucnu se chceme více podílet na střeleckých výcvicích a akcích pro veřejnost, čímž můžeme uplatnit schopnosti veteránů v civilním životě.

Měli jsme štěstí na kameníka, na lidi kolem nás, na plk. Vávru z odboru pro válečné veterány, který bohužel letos zemřel. Máme podporu dalších lidí z civilního prostředí. V souvislosti s

odhalením pamětní desky „Regimu“ jsme měli podporu z AČR, vojenské policie, radnice Prahy 3 a Magistrátu hlavního města Prahy, Jirkových spolubojovníků z 601.skss a SOG VP.
Bylo by to vyprávění na dlouho o pohřbech kamarádů, setkáních o plánech, kdy některé vyjdou, jiné ne, další přijdou, ale to ukáže čas…
Proč právě Jirka Schams?
Naším prvním velkým projektem se stala pamětní deska pro pro „Regiho“. Není to tím, že by Jirka měl protekci v tom, že byl můj první velitel na ZVS v Kolíně, potom jsme se potkali na misi SFOR v Bosně a Hercegovině, a později spolu mluvili po telefonu, když Jirka sloužil už v Prostějově u 6. speciální brigády a já u 4. průzkumného praporu. Vše začalo na Jirkově pohřbu.
V podstatě je to tak, že když se potkají veteráni, tak vše funguje i beze slov. Vyznamenání nám spíše slouží jako vizitka pro poznání toho, kdo jsme, kde a s kým jsme byli, vidíme své jednotky, kamarády i sebe…
… a najednou jdete na pohřeb kamaráda z misí, svého prvního velitele, stojíte tam ve slavnostní uniformě, od poddůstojníků až po generály, někdo má víc vyznamenání, někdo méně, ale všichni stejná krevní skupina, dozní hudba, prolétnou stíhačky, Mi-24, jdete poprvé kondolovat rodině a pozůstalým, které vlastně ani osobně neznáte, oni s vámi nesloužili, to byli ti tam někde daleko. Nezažili obtíže, výkon, nudu, zábavu, akci, věci, co se nedají napsat, jako vy spolu...

Jdete postupně nejdříve příbuzné, sestra s rodinou, děkují vám, že jste přišel a najednou stojíte před maminkou Jirky (jakoukoliv maminkou kohokoliv z nás) a je jedno, jakou máte hodnost, kde jste byl a co máte za sebou. Vidíte ten pohled beze slov „Vy jste tady, ale můj Jirka tam za vámi leží pod českou vlajkou“, nepřeje vám nic zlého, jen je tam, menší elegantní dáma, v očích od slz smutek a věčná bolest...Hlavou se vám honí spousta myšlenek,

nemáte ji na ten pohled co říct. Najednou vám dojde, že tím, kdo platí, nejste vy. Vy děláte jen to, co je pro vás nejlepší věc, ale naše mámy, tátové, sourozenci, děti, ženy, manželé, přítelkyně milenky, oni se musí vyrovnávat s tím, že tady nejste. Vracíme se už navždy jiní, ale oni s námi budou žít i po návratu, zlidšťovat nás, nést naše stavy a nálady, to oni ponesou následky, když se nevrátíme. Nezajímají je naše jednotky ani vyznamenání. A najednou víte, že Jirkově mamince, ani jiným, syna nevrátíte.

Toto byly okamžiky, které rozhodly o tom, že uděláme maximum pro to, abychom jim vyjádřili naši podporu i poděkování za to, že my vojáci můžeme dělat to, co milujeme. A to i za cenu nejvyšší.

Jirkova deska není poslední, Jirka zahájil postupné odhalování dalších desek válečných veteránů a veteránek v dalších letech, i když je to běh na dlouhou trať.

Jaroslav Dolejška Spolek na podporu válečných veteránů, z.s./CZFORCES

Autor článku na snímku stojící druhý zprava

SETKÁNÍ MODRÝCH BARETŮ V ČESKÉM KRUMLOVĚ

Dne 2. října 2021 se v Českém Krumlově sešlo přes 120 bývalých vojáků, kteří v minulosti sloužili pod vlajkou OSN.
Na druhém nádvoří státního hradu a zámku v Českém Krumlově se uskutečnil slavnostní nástup vojáků, kteří před devětadvaceti lety poprvé opustili jedinou výcvikovou základnu Mírových sil OSN na území České republiky a zamířili do válkou zmítaných zemí bývalé Jugoslávie.
Jediným zástupcem našeho klubu byl kolega David Vratislavský.

V. GAJDOŠ:
„SKÁKALI JSME V ČESKOSLOVENSKU DÍL II.“

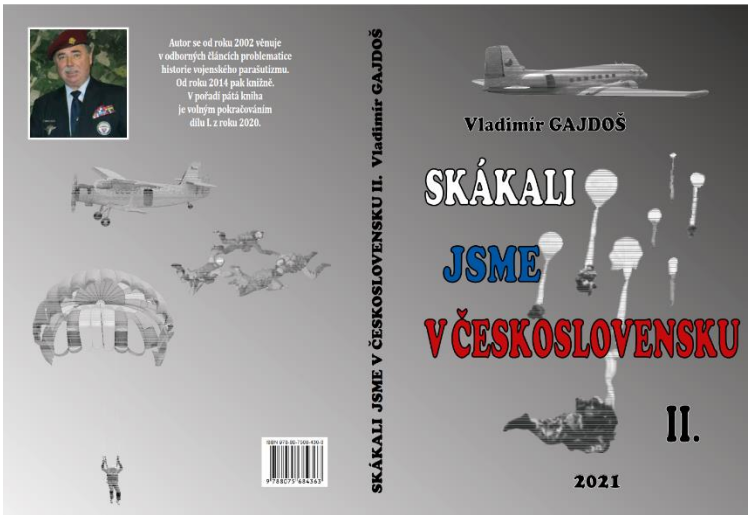

Vyšel druhý díl knihy Skákali jsme v Československu od našeho bývalého člena KVVV Praha – Vlada Gajdoše. Na 219 stránkách, jeho v pořadí už páté knihy, jsou vzpomínky bývalých výsadkářů včetně fotografií na 114 stránkách. Křest knihy byl plánován na VČS KVVV Plzeň na listopad 2021 ale kvůli možným covidovým opatřením se uskutečnila již 25. 9. Cena zůstala stejná jako u dílu I. – 300 Kč + poštovné. Info o I. dílu se objevilo v Padáčku č. 39 na str. 11. Zájemci z ČR hlaste se přímo na vladgaj@gmail.com

Vlado Gajdoš

PLÁN AKCÍ NA ZBYTEK ROKU 2021

14. října: Členská schůze KVVV Praha

16. října: Alej válečných veteránů

17. října: Koncert PKO

11. listopadu: Den válečných veteránů

30. listopadu: Přednáška o terorismu v KCVV Praha

9. prosince: Vánoční večírek

AKCE, KTERÝCH JSME SE ZÚČASTNILI

18. června: Anthropoid 2021

19. června: Výroční členská schůze KVV Prostějov

26. června: Pochod po stopách 22. výsadkové brigády

27. - 28. srpna: Memoriál gen. J. Klemeše

1. - 3. září: Memoriál zakladatelů výsadkového vojska a vynálezce padáku

7. září: Zahájení výstavy Červené barety - meče armády hrot

7. září: Den otevřených dveří komunitního centra pro válečné veterány Praha

16. září: Schůzka s veterány z Francie

21. září: odhalení pamětní desky Jiřího Schamse

22. - 23. září: Akce Ještěd

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

Dne 3. května 2021 nás opustil kolega Antonín Štrajt

Dne 23. srpna 2021 nás opustil kolega Bohuslav Turek

Dne 7. října nás opustila kolegyně Jindřiška Tvrzová

Vzpomínáme

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Od čísla 31 rediguje Milan Krejza, e-mail: kvvvpraha@seznam.cz. Technické zpracování Pavel Břeský, e-mail: breskyp@volny.cz. Redakční uzávěrka 25.9. Neprošlo jazykovou úpravou. Uveřejněn na webové stránce: kvvvpraha.cz a SVVZ.cz.